

בעל-מאפיה אחמד אבו-אל-עאפיה
דוחות בסכום של 120 אלף לירות

כי הסכום שדרש מוחמד הוא מופקע, וסיר-
בו לנסוע. מרים, שהיתה נואשת להגיע
לבית האה, הסכימה לשלם 180 לירות,
כפי שדרש מוחמד עבור הנסיעה.

נשיקה אחת. מרים היא אשה דתית
וחסידת חב"ד, ומכיוון שחשבה שמוחמד
הוא יהודי, דיברה על ליבו כל שעת הנסיעה,
כי יחזור בתשובה, ואף ישפיע על
אשתו שתדליק נרות בערב-שבת. אולם
נראה, כי ליבו של הנהג היה נתון יותר
לשפתיה היפות של מרים מאשר לנרות-
השבת.

כאשר הגיעו למיסעף רעננה, סטה מה-
כביש הראשי, עצר את המונית וניסה
לנשק את הנוסעת. היא הסבה את ראשה
והתנגדה, אך הוא אחז בכתפיה, הסב אליו
את ראשה וביקש ממנה להוציא את לשון-
נה. אז נשק אותה על פיה, בניגוד לרצון
נה.

כאשר המשיכה בהתנגדותה, התניע את
מוניתו והביא אותה ללא חקירות נוספות
לרעננה. היא היתה עדיין נדהמת והמומה,
ולא רצתה שהנהג יידע היכן היא מתגור-
רת. לכן ירדה במרחק-מה מבית אחיה.
אך לדבריה המשיך הנהג לעקוב אחריה,
ומתוך מבוכה חזרה למונית, אשר הביאה
אותה הפעם ללא פגע לבית אחיה.
כאשר נכנסה לבית, סיפרה את קורר-
תיה לאחיה, והוא, זעף ונרגז, רדף אחרי
הנהג כדי למחות בפניו ולהביאו למישש

התנהגותו המדומה. לכן חזרה הטענה כי
הנשים בעצם הסכימו למגע המיני, אם כי
רק בדמיונו של הנאשם, אך הוא אינו
אשם באיגוס, בגלל מחלתו.

בית-המישפט קבע כי הדבר לא הוכח
בבית-המישפט מפני שד"ר קראוס לא נה-
קר על מישפט זה בחוות-הדעת שלו, ולכן
לא מצא בית-המישפט שחליואה באמת
האמין כי קורבנותיו לא התנגדו.
כדי להוציא ספק, בדק בית-המישפט
העליון כל מעשה איגוס לעצמו, כדי להיר-
ווכח שאומנם לא קיימת האפשרות כי
חליואה האמין בהסכמת קורבנותיו.

פכנת הריון. הקורבן הראשון העידה
שהנאשם איים עליה בסכין שלופה, והוא
הכחיש זאת מלכתחילה. אולם כאשר נמ-
צאה הסכין ליד מקום המעשה, שינה את
גירסתו וטען כי הבחורה היא אשר של-
פה את הסכין ואיימה עליו. בית-המישפט
לא האמין לגירסתו, ואף הוציא מתוכה
את המסקנה שאם היתה הנערה צריכה
לאיים בסכין, הרי ידע חליואה היטב כי
היא מתנגדת למעשהו.

הנערה השנייה סיפרה במישטה שהוא
הפחיד אותה ואיים עליה, ואכן, הוא הו-
דה במישטה בכך שאמר לה: „אם לא
תתני לי, יהיה לך עוד יותר גרוע.“ כאשר
להפרכת דבריו בעניין אי-חליואה לאבר-
המין של הקורבן, הסיק בית-המישפט מ-
שאלתו של חליואה את הקורבן: מה תע-
שה אם תכנס להריון? והיא ענתה שיש
לה אחות שתעזור לה. מישפט זה מגלה
את אמונתו של חליואה כי אומנם ה-
לם את המגע המיני, והנערה היתה צפויה
לסכנת הריון ממעשהו.

גם את הקורבן השלישי שאל חליואה
מה יקרה אם „בטעות חזר לה איזה חור-
מר, והיא תכנס להריון.“ לדבריו, הרגיעה
אותו ואמרה שלא ידאג.

סימני אדימות. הנערה הרביעית הי-
תה תיירת שמסרה עדותה לפני המישפט,
ולכן לא נחקרה על-ידי הסניגור, אך עדו-
תה היתה ברורה לחלוטין. היא סיפרה
כי חליואה היה במדיצ'ה"ל ובידו נשק.
היא התנגדה בכוח לנסיונו לאגוס אותה,
ואף בעטה באשכיו. הכאב עיוור את הי-
נאשם, והוא התפתל מכאבים, אך לא יר-
תה. הוא התיישב על ביטנה ולחץ בכוח
עד שהנערה התעלפה. בדיקה רפואית
נמצאו על צווארו סימני חניקה ושיטפי-
דם. אלו, כמובן, אינם סימנים של הסכמה.
גם במיקרה החמישי היו סימני אלימות.
חולצתה של המתלוננת היתה קרועה, ו-
הוצגה בפני בית-המישפט. גם היא סיפרה
על אימוץ סכין.

כל השיקולים הללו הצדיקו את מסק-
נותיו של בית-המישפט המחזוי, ולמרות
מאמציו של הסניגור לא הסכים בית-
המישפט העליון לסטות מהם. כל ההרש-
עות אושרו. גם גורר-הדין אושר מלבד
אחד, שהופחת מ-17 שנים ל-14 בלבד.
אולם בית-המישפט צרף אחרת את העו-
שים. הוא יצר חפיפה בין כל העונשים
על האגוס, והוסיף עליהם את העונש הי-
חמור ביותר עבור העבירה הנוספת. וכך
יצאה חקופה של 20 שנות מאסר בלבד.
למרות טעם שצוטט מחיפוש של השופט
יוהר בזו: „הפסיכופט מתנגש עם החוס
ררואה מליכותי בפשי יהודי שאין הוא
ישיב יו יותר מאשר העיוור אשם בעיוור
ריון.“ לא משא רית-המישפט כי הסכמות
אינו ציח רחשני איננה.

דרכי חיים

נהג מציית

התיירת רצתה להשפיע

עז הנהג הערבי

החדיק נרות-שבת

אך הוא ניסה לנשקה

„המתלוננת היתה מופרעת, אם נסעה
לבדה במונית בשעת-לילה!“ אמר הסני-
גור, חיים קאזיס. „בית-המישפט. הוא הגן
על מוחמד אל-גריבה, נהג-מונית ערבי,
שהורשע בבית-המישפט השלום בכפר-סבא
בעבירה של מעשה מגונה בתיירת.

ראשיתו של הסיפור בליל אוגוסט בהיר,
בשנה שעברה. מרים קרוקוביץ, תיירת בת
29 מארצות-הברית, חסידת חב"ד, ואם ל-
ארבעה, מצאה עצמה לבדה בחלדה, כאשר
שירות-האוטובוסים באותו לילה הסתיים.
יחד עם נוסעים אחרים ניסתה לעצור מו-
נית, כדי להגיע לבית אחיה ברעננה.

מונית של מוחמד עצרה לידם. מרים
ויתר הנוסעים עלו למונית, והתמקחו על
מחיר הנסיעה. הנוסעים האחרים חשבו,

דוכן-המריבה ברחוב יפת
מקור פרנסה לשבע מישפחות

חשדנות חולנית. הכינויים שכינה הי-
סניגור את המתלוננת לא שיכנעו את
השופטים, מה גם שגילו, כי קאזיס חקר
אותה יומיים תמימים על דוכן-העדים ב-
חקירה נגדית, והביאה לידו בכי.
בהזכירו את החלטת שופטת-השלום, ש-

האמינה לגירסת עדי-התביעה, אמר בית-
המשפט: „אבל לשבחה ייאמר שאין היא
לוקה באותה חשדנות מדהימה, והייתי
מרשה לעצמי לאמר חולנית, שנשמעה
מתוך טעותיו של הסניגור.“

בית-המישפט לא ראה מקום להתערב
בהרשעה ובעונש שקבעה השופטת.

המאפיה של

אבו-אל-עאפיה

העיריה דרשה להסיר את

דוכני הפיתות מן המידרכה,

ואילו בג"צ התיר

את הצבתם שם

ששת אלפים פיתות ואלף בייגלך נאפים
מדי יום במאפיית הפיתות של בני סעיד
אבו-אל-עאפיה ביפו, חובבי הפיתות יעי-
דו, כי טעמן משובה, שלא לדבר על מיב-
חר הטעמים שלהן, אך אנשי עיריית תל-
אביב החליטו שהפיתות אינן עוד לטעמם.
הם רוצים שאבולעפיה יכניס את דוכני הי-
מכירה שלו לתוך המאפייה, הנמצאת ב-
בעלות המישפחה יותר משלושים וחמש
שנים. העובדה, כי המאפייה מפרנסת שבע
מישפחות של ערבים ילידי יפו לא כל-
כך מעניינת את המושך בחוטים בעיריית
תל-אביב. מזה כמה חודשים מגיעים סק-
רים למקום, מדי יום, ורושמים דו"חות

לבעלי המאפייה. אנשי העיריה טוענים,
כי לא המאפייה מפריעה להם, אלא הדוכן-
נים עמוסי הפיתות על המידרכה המהווים,
לדעתם, מיסרד להולכי רגל ביפו.

אחמד אבולעפיה, מבעלי המאפייה נא-
בק על כל דוכן ואיננו מוכן להזיז אף
אחד מהם מפני שהם מקור פרנסתו. הי-
עניינים הסתבכו והלכו, עד שהגיעו אל
כתלי בית-המישפט. השבוע החליט בית-
הדין-הגבוה-לצדק לאפשר למישפחה הער-
בית להשאיר את דוכני המכירה שלהם על
המידרכה. על אף שזכה בבג"צ, עדיין נר-
גש אחמד מכל האירועים האחרונים ש-
פקדו את המאפייה שלו בחודשים האחרון-
נים.

„כשלושה חודשים אחרי הבחירות לי-
ראשות העיריה הגיע פקח למאפייה ונתן
לי דו"ח בגלל שהצבתי את הדוכנים על
המידרכה.“ מספר אחמד, האח האחראי
על המאפייה, „למחרת הגיע הפקח עם שני
שוטרים, ואמרו לי שאם לא אכניס את
הדוכנים לתוך המאפייה הם יקחו אותם.“
באחת ההזדמנויות התחנן פקח עירוני לפי-
ני אחמד: „תן לי לקחת לפחות דוכן
אחד, זו הוראה מהבוס שלי.“

„קיימת כאן אפליה.“ אבולעפיה
החל חושד, כי יש כאן כוונה ברורה לה-
רוס לו את העסק. „אולי זה בגלל שאחי
הצעיר חאמים עבד בזמן הבחירות למען
המועמד של מפלגת-העבודה ולא למען
שלמה להט, ראש-העיר. לדעתי אין להת-
עלם גם מהעובדה שקיימת כאן אפליה —
אני ערבי וכל שכני בעלי-העסקים הם
יהודים.“ טוען אחמד.

המישפחה שכרה את עורך-הדין רחמים
גור, על-מנת שייצג אותם בסבך הבעיות
עם הפקחים ובתי-המישפט. לא עזרו לו
לאחמד הריצות לעיריה. „דו"חות הגיעו
לסכום של מאה ועשרים אלף לירות וניי-
דו המישפחה, ארבע במיספר, הופיעו
אצלו לפני שבעים ויצו לקחת את הי-
דוכנים בכוח. הוא אף נעצר לחקירה על-
ידי המישפחה. לבסוף לא נותרה לו
ברירה והוא פנה לבית-המישפט-הגבוה
לצדק וקיבל ממנו את הרשות להצבת
הדוכנים על המידרכה.

מישפחת אבולעפיה רכשה את המאפייה,
שעמדה במקום עשרות בשנים, לפני 35
שנים. הסב אחמד מסעור, שהוא כיום בן
74 התחיל בעיסקי אפיית הפיתות, ירש
ממנו את העסק בנו סעיד, שנפטר לפני
שנה וחצי. מאז מנהלים אותה ארבעה
אחים. הגדול שבהם, אחמד, בן 24, צעיר
יותר הוא סאמי, בן 22, אחרי חאמים,
בן 20. הוא לא רק עובד במאפייה אלא
לומד את מיקצו העיתונות בשעות הערב.
ישנו גם חאלד בן 17, העובד במאפייה.
כולם ילידי יפו. לא יצאו מהמקום לעולם,
כל חייהם סובבים סביב המאפייה. בימי
שבת וראשון הם סוגרים, בשבת, כמות
הדוהות עם השכנים היהודים, וביום ראשון
הם מבלים בחוג המישפחה. המריבה בקרב
המישפחה גדולה מאד בימים אלה. מה יר-
הצדעים הבאים של עיריית תל-אביב.
ימים יגידו.